

merne skal afleveres til udvalget ved udgangen af 1977.

Der vil være en meget tæt sammenhæng mellem programmerne og den igangværende regionplanlægning, der først forventes afsluttet i 1979-80. Udarbejdelsen af programmerne må derfor ske i nært samarbejde med de berørte amtskommuner.

V. Perspektiver for landsplanarbejdet.

I de kommende 4-5 år vil hovedvægten i landsplanarbejdet blive lagt på at udmønte de generelle mål for landsplanlægningen i en række konkrete synspunkter, som kan lægges til grund for samarbejdet med amtsrådene og Hovedstadsrådet om regionplanlægningen og med de statslige sektormyndigheder.

Sådanne mere konkrete landsplanssynspunkter vil blive fremlagt til debat, bl. a. i forbindelse med de næste års redegørelser. På grundlag af synspunkterne fastlægges normer, rammer og forudsætninger for region- og kommuneplanlægningen efter drøftelse med de berørte myndigheder og organisationer.

Det er vigtigt, at de landsplanmæssige synspunkter på regionplanlægningen bliver tilkendegivet og debatteret så tidligt som muligt, således at grundlaget for den statslige godkendelse af regionplanerne så vidt muligt kan være afklaret inden amtsrådene vedtager de endelige planforslag.

Sektorkoordinering.

Ved folketingets debat om 1975-redegørelsen fremhævede næsten alle ordførere ønskeligheden af at forstærke indsatsen for at samordne planlægningen og administrationen inden for de forskellige ministerier og styrelser med de landsplanpolitiske mål-sætninger.

Koordinering af sektorerne er da også et af de væsentligste virkemidler for landsplanlægningen. Man må søge at sikre et indholdsmæssigt, tidsmæssigt og økonomisk samspil mellem den fysiske planlægning og sektorplanlægningen med dertil knyttet anlægsvirksomhed. Mulighederne for at fremme landsplanlægningens mål er i høj grad afhængig af et sådant samspil.

Målene om en mere ligelig udvikling og om bymønstræts udvikling peger f. eks. henimod, at udbygningen af den offentlige service samordnes for at styrke bestemte egne og byer. Der må imidlertid ske en afvejning i forhold til de økonomiske rammer og de mål, som i øvrigt er fastlagt for de pågældende forvaltningsgrene. Sektorkoordinering som virkemiddel for landsplanlægningen må bedømmes ud fra denne realitet.

Udformningen af delmål for erhvervsstøtten, trafikbetjeningen, den undervisningsmæssige, sociale og sundhedsmæssige service m. v. i de egne og byer, som ud fra landsplanssynspunkter ønskes styrket, må foretages af de berørte sektormyndigheder. Delmålene må indpasses i den samlede mål-sætning for de pågældende sektors udbygning.

Samordningen vedrører først og fremmest lokaliseringsproblemer og dispositioner af væsentlig betydning for arealanvendelsen, dvs. de fysiske udslag af de enkelte ministeriers og styrelser virksamhed.

Samordningen omfatter således den overordnede sektorplanlægning, dvs. de langsigtede udbygningsplaner, f. eks. inden for undervisnings-, social-, sundheds- og trafiksektoren.

Den omfatter også de generelle normer og vejledninger m. v. for de pågældende sektorer, samt endelig de store statslige anlæg som f. eks. lufthavne, broanlæg, motorveje og havne.

Samordningen vil dernæst omfatte den statslige godkendelse af regionplanerne. Det drejer sig dels om den mere konkrete afvejning af de statslige arealinteresser i forhold til den arealanvendelse, som foreslås i regionplanen, dels om planernes forudsætninger om de statslige sektors udbygning. Den aftale, som er indgået med Hovedstadsrådet om grundlaget for det videre regionplanarbejde i hovedstadsregionen, hviler på en sådan samordning. I forbindelse med godkendelsen af regionplanerne for det øvrige land vil der på tilsvarende måde skulle ske en samordning.

Forudsætningen for at den statslige planlægningsvirksomhed kan koordineres er for det første, at landsplanmålene gøres så konkrete, at de kan indgå i grundlaget for sektorplanlægningen. Dette er en hovedopgave i landsplanarbejdet i de kommende år.